nog lang niet uit den tijd! En wel allerminst het geloof aan de beschermende kracht van den talisman. Het schijnt juist, dat dit toegenomen is met de hèropleving van het toerisme.

Zoo neemt bijv. Grahame White altijd een pop, Moissant een grijze kat en de Italiaan Bernetto een duif als talisman mee in de lucht. En de verongelukte Fransche vliegenier Michelin, een zeer bekend aviateur, trachtte zich, helaas vergeefs, voor een ongeluk te vrijwaren door alvorens zijn vliegtuig te bestijgen, eerst van links naar rechts en dan van rechts naar links, driemaal langzaam er om heen te loopen. — In Amerika ziet men „Billiken" op de motorkast van bijna alle auto's, en elk chauffeur acht zich door dien talisman gevrijwaard tegen allerlei onheil op zijn weg. Waaraan Billiken deze geluk-aan-brengende-reputatie te danken heeft? Ik weet het niet; wèl weet ik dat de vervaardigster van het poppetje, een zekere Miss Florenz Pretz, beeldhouwster te New York, door hem haar geluk verloren heeft, terwijl degene die het van haar kocht (het poppetje natuurlijk!) en overal patent nam op haar werk, in eenige jaren tijds millionnair moet zijn geworden. Men ziet dus, dat de invloed van Billiken op het geluk zoowel negatief als positief is.

Wat het poppetje voorstelt?

Daarover is men het voorloopig nog niet eens! Het heeft wel eenige gelijkenis met den Japanschen god van het geluk, terwijl anderen beweren, dat de beeldhouweres bij haar werk aan 'n dergelijke voorstelling niet heeft gedacht, doch dat het bijzonder veel gelijkt op een zeker schilder, Billi geheeten, van wien het dan ook zijn naam zou ontvangen hebben. Het geluk, dat de kooper met het beeldje had gehad, was aanleiding dat het atelier van de schilderes als het ware door kunstliefhebbers werd bestormd, die allen dachten een of ander kostbaar beeldhouwwerk bij haar te zullen vinden, door welks exploitatie zij ook rijk zouden worden. 't Viel echter tegen, want het bleek, dat de kunstenares met Billiken zichzelf had overtroffen. Dit is de geschiedenis van dezen nieuwerwetschen talisman, die bij de Amerikanen in hoog aanzien is, en door hen bij ons geïmporteerd werd. — Men verkoopt het beeldje thans in goud en zilver, om te dienen als charivari, en voor hen, die het nog niet weten en het gelooven willen, staat er als aanprijzing een kaartje bij: „no happiness without Billiken," hetgeen beteekent: „Geen geluk zonder Billiken".

De populariteit van het poppetje is niet weinig vergroot door de bekende biscuitfabriek Peek, Frean en Co., die een uitstekend gelijkende afbeelding van Billiken als lekkernij in den handel bracht en door de Rubberfabriek „Vredestein" te Loosduinen, die den naam „Billiken's Glorie" aan haar auto banden geeft.

Zóó wordt men als mascotte beroemd, en het feit, dat de exploitant van Billiken in weinige jaren schatrijk geworden is bewijst wel, dat er veel, heel veel Billikens verkocht zijn, hetgeen dus tevens een schitterend bewijs is, dat er veel, heel veel menschen zijn, die in hem „gelooven"! Want omdat het zoo mooi is, zal het toch niet verkocht zijn. Men bezie de foto maar eens goed, om ook dit met mij eens te zijn.

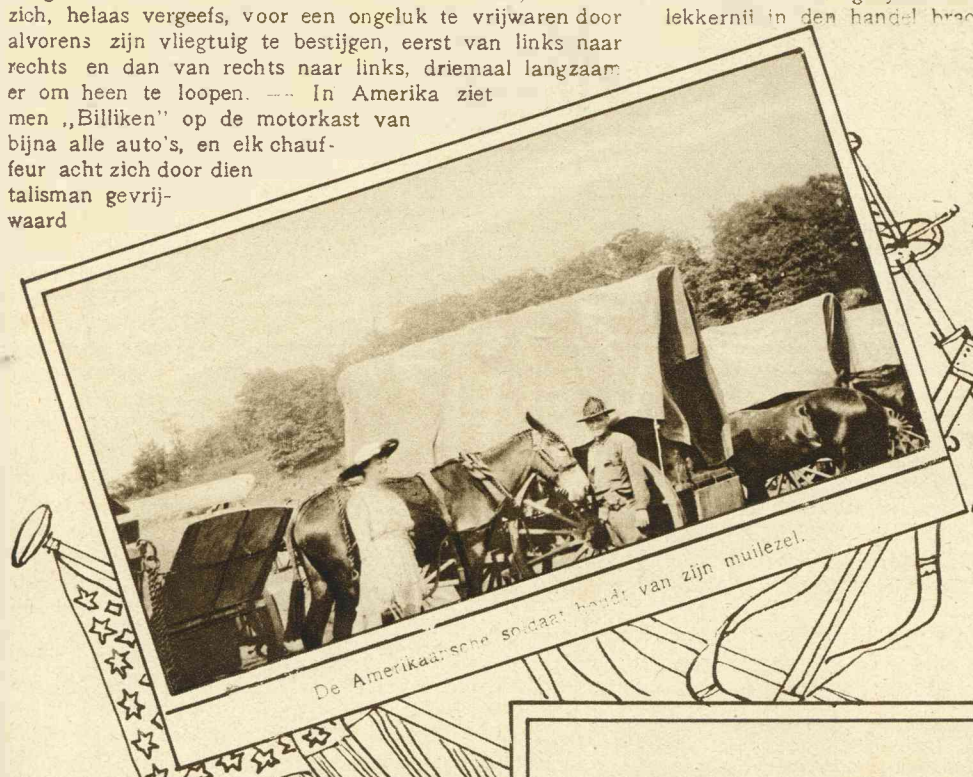
Ook het hoefijzer bekleedt in het volksgeloof een bijzondere plaats. Menigeen, die er zelfs niet aan denken zou een goudtientje van den weg op te rapen, zal zich bukken om een oud, vuil hoefijzer op te nemen en mee te dragen om het thuis een eere-plaatsje te geven! Waarom? Wel, ook het hoefijzer heet geluk aan te brengen. Het geloof hieraan is in wijde, zeer wijde kringen algemeen. In vroeger dagen — en misschien nu nog wel — droeg een bruidegom in de bruidsdagen een hoefijzer bij zich om zijn aanstaand huwelijksgeluk te bevorderen, en wanneer een schip in zee gaat, spijkert men het vaak aan den voormast ter verkrijging van een gunstigen wind en een voorspoedige reis. Vooral in Rusland is het geloof aan den geluk aanbrengenden invloed van het hoefijzer wijd verbreid. Op talrijke huisdrempels vindt men er een bevestigd en zelfs in het keizerlijk lustslot te Livadia in de Krim wordt er een aangetroffen. De Czarina vond het in het park en liet het aan den vloer van de tuinzaal vastspijkeren. — Men ziet het: het zijn ook hier weer niet alleen de onontwikkelden, die er aan gelooven. Lord Roberts, de bevelvoeder der Britsche troepen in den Boerenoorlog ontving eens van een heer te Portrush een klaverplant [1]) en een oud hoefijzer. In een vriendelijk schrijven antwoordde Lord Roberts op deze zending o.a.: „De klaverplant is zorgvuldig in den tuin van het regeeringsgebouw te Bloemfontein geplant en het hoefijzer zal ik bewaren als een aandenken naast een ander [2]), dat ik heb opgeraapt [2]) op den dag toen ik den Vrijstaat binnenkwam en een derde [2]), dat ik te Paardeberg vond op den dag, voorafgaande aan dien, op welken Cronjé zich overgaf."

Lord Roberts durfde er voor uitkomen, dat hij geloofde, dat het hoefijzer geluk aanbracht, al zegt hij ook heel diplomatiek het als een „aandenken" te zullen bewaren. Maar hoevelen zijn er niet, die het niet durven bekennen? En die in stilte hun talisman of mascotte hebben?

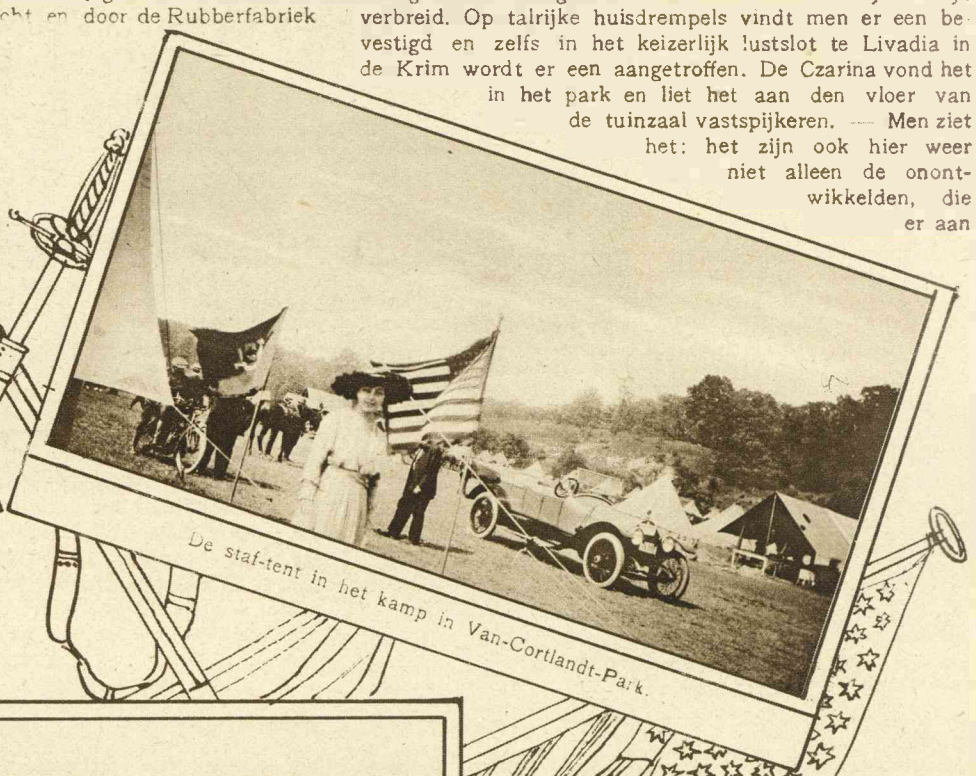
Heeft het eigenlijk wel iets van de onbeschaamdheid van een straatjongen, om te durven spreken over: het bijgeloof in onze verlichte twintigste eeuw? — Zoolang het nog zoo welig tiert, zeker niet! Maar wanneer zullen we wijzer worden?

P. L.

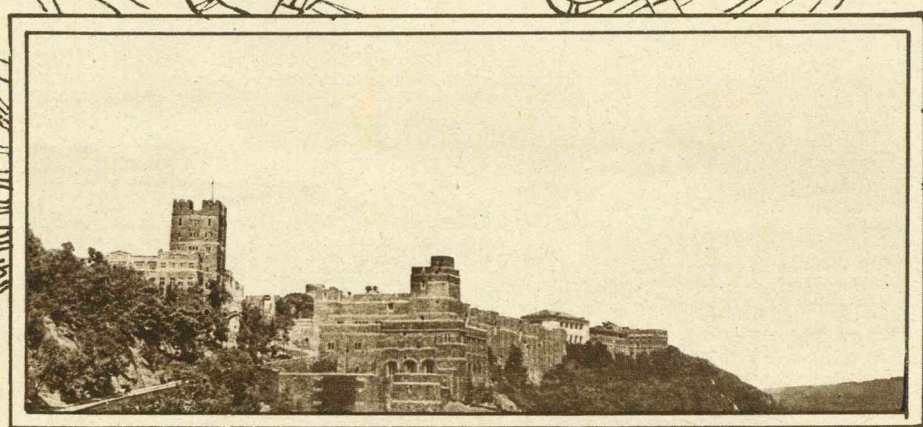
[1]) Men weet, dat ook het klaverblad (van vier althans) heet geluk aan te brengen! — [2]) Spatieering van mij.

De Amerikaansche soldaat houdt van zijn muilezel.

De staf-tent in het kamp in Van-Cortlandt-Park.

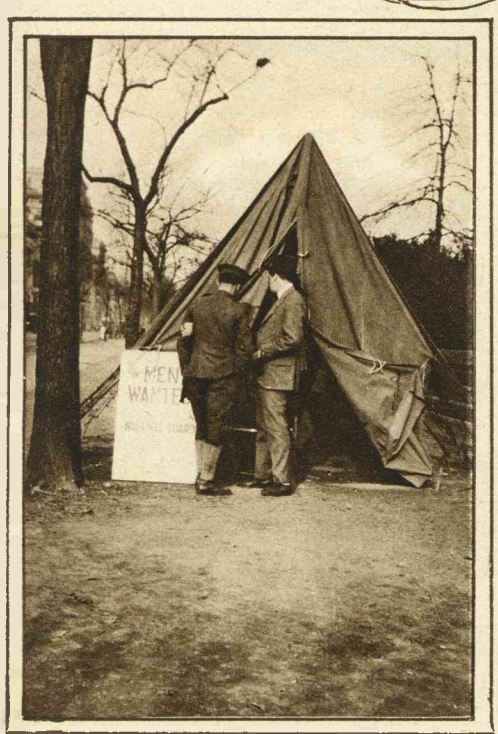

De Cadettenschool in Westpoint.

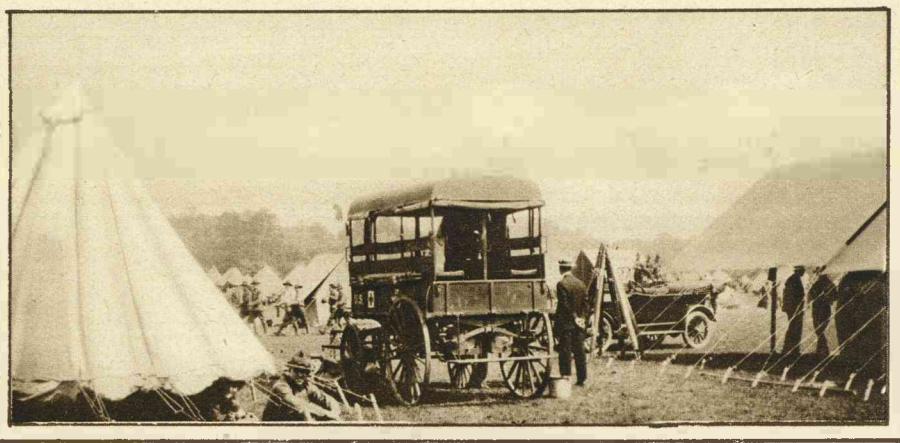
De oorlogstoebereidselen van Amerika.

Van onzen Amerikaanschen correspondent.

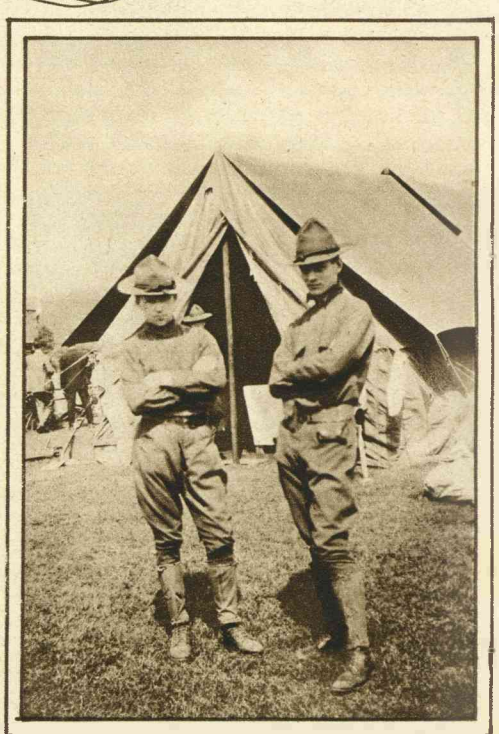
In New York City zijn in de straten verscheidene tenten opgeslagen om de jongelui aan te moedigen in het leger te treden. Groote borden waarop de voorwaarden en voordeelen bij het in dienst treden vermeld staan, hangen er buiten en er staat steeds een militair bij om verlangde inlichtingen te geven. Zoo hangen op vele plaatsen vlaggen uit, met het opschrift „Men wanted for the United States Army." Groot was de belangstelling der New-Yorkers toen er door de soldaten gekampeerd werd in Van-Cortlandt-Park. (De Hollander Frederik van Cortlandt legde dit park aan voor zijn huis dat hij bouwde in 1748. De dikke, dubbele steenen wanden van dit huis zijn nog even stevig als een 1½ eeuw geleden). De Amerikaansche soldaat ziet er waarlijk zeer kranig uit en in het paardrijden is hij een meester. De meeste paarden waren nog ongedresseerd in het kamp en menige kreet van bewondering en aanmoediging ontsnapte het publiek als de soldaten zich waagden op deze dieren om ze te temmen. Er zijn ook vele muilezels in het leger; ze zijn wel duurder dan paarden, maar ze zijn ook veel sterker en hebben een grooter uithoudingsvermogen. Ook op de Hudsonbooten, die varen tusschen N. Y. City en Westpoint, ziet men nu veel militairen; in Westpoint is n.l. de bekende Cadettenschool. Voor Hollanders, die de werken van Amerika's eersten grooten prozaschrijver Washington Irving hebben gelezen, is zoo'n tochtje dubbel interessant, want men komt langs al de plekjes waar Irving in zijn verhalen de Hollanders laat leven, lieven en werken. Men ziet in z'n gedachte den goedigen Rip van Winkle en zijn vrienden daar rondloopen met hun wijde knickerbockers aan en als men vaart langs Sleeping Holley, ziet men het mooie Hollandsche boerendochtertje, dat, hoewel al echt Amerikaansch geworden, toch de Hollandsche kleeding, het kleurige lijfje, de bonte schorten en het gouden kapje blijft dragen omdat het haar zoo flatteert.

De tent waar de inlichtingen worden verstrekt.

Het Amerikaansche Roode Kruis.

Amerikaansche soldaten.